

TUMATAWAG ANG BIC MULA SA PARIS, PRANSIYA

Nang hapon ng tag-init, nagpasya akong tumungo sa kabundukan.

Sa lungsod, umabot na sa 42 digri Celsius ang temperatura. Ipinaaalala sa amin ng Saudi Arabia kung ano ang pakiramdam ng init ng disyerto. Hindi pa kami tinatanggap sa OPEC, ayaw pa rin kaming pakawalan ng Italya, at ang Brussels ay naghaharap ng ibang singil araw-araw, bawat isa ay humihingi ng bagong sakripisyo.

Hindi ko mapigilang pagnilayan kung paano ko ginugol ang aking mga araw, kaya napangiti ako sa mga kamakailang pangyayaring naganap at inisip kung gaano kahina ang sangkatauhan sa loob ng mga kuwento, sa loob ng mga kaisipan, at habang muling binabasa ang mga mensaheng nakaimbak sa aking telepono.

Ilang araw pa lamang ang lumilipas mula nang umalis sa aking lungsod ang buong lupon ng BIC France. Umalis si Chanel di-nagtagal, at wala pang dalawampu't apat na oras pagkatapos ay pinadalhan niya ako ng mensahe sa Telegram.

Ganito ang sabi:

“Ibinigay sa akin ng babae sa hotel ang numero ng telepono mo. Laging nagpapalitan ang mga babae ng ganitong maliliit na kagandahang-loob. Tunay akong natuwa na makilala ka, at pinahalagahan ko na hindi mo ginawa ang karaniwang ginagawa ng karamihan sa mga lalaki. Binigyang-pansin mo ang aking isip at hindi lamang ang aking katawan.

Ngunit, sa tapat na pananalita bilang isang babae, naniniwala akong hindi pa ito ang katapusan. Hindi ito isang pangako; higit pa ito roon. At hindi kailanman sumusuko ang mga babae sa mga bagay na imposible.

Mag-usap tayo sa lalong madaling panahon.

Mga halik,

Chanel.”

Ilalagay ko na sana ang aking telepono at maglalaho sa piling ng kalikasan nang may dumating na isa pang tawag.

Ang country code ay katulad ng dati.

+33. Pransiya.

Gusto akong makausap ni Chanel.

Hindi ako sumagot agad.

Sa katunayan, sa ikaapat lamang niyang pagtatangka ako sumagot, bawat tawag ay dumarating nang halos eksaktong limang minuto pagkatapos ng nauna.

Gusto kong maunawaan kung gaano talaga kaapurahan at kahalaga ang usapin, at ito lamang ang estratehiyang nagbigay-daan sa akin upang masukat ito nang wasto.

Isa ito sa mga lihim na itinuro sa akin ng Inang Gillette.

Huwag mong ihain kailanman ang buo mong pagiging abot-kamay.

Huwag mong gawing masyadong madali ang pag-abot sa iyo.

Maging isang bagay na may halaga, halos isang mamahaling hiyas.

Saka lamang tataas ang iyong halaga, at saka ka lamang titingnan ng mga tao sa wastong paraan.

Sa wakas, dumating ang sandali upang sumagot.

Mukha siyang inis at agad na tinanong kung saan ako naglaho.

Mahalaga ito.

Apurahan ito.

Kailangan naming magkaroon ng isa pang pulong.

Ngunit sa pagkakataong ito, sabi niya, ito ay sa pinakamataas na antas.

“Sino?” tanong ko. “Ang Santo Papa mula sa Vatican?”

“Hindi,” sagot niya nang may tawa. “Ganyan ka pa rin.”

Halos ipinahiwatig ng sinabi niya na kilala na niya ako.

Saka siya nagpatuloy.

“Gusto kang makilala ng pamilyang may hawak ng pinakamalaking bahagi ng sapi sa BIC. At kakatwa, kahit para sa akin, puro babae silang lahat. Walang lalaki.”

“Pupunta ka ba sa Paris?”

“Kailangan ko munang alamin kung magkano ang kamelyong mabibili,” sagot ko.

“At saka, alam mo namang napakaliit ng ikinabubuhay ko.”

“Alam kong pupunta ka sa iisang dahilan lamang,” sagot niya.

“Sa pagbabasa ng iyong mga aklat, napagtanto kong hindi ka kailanman tumatanggi sa mga babae. Usapin iyan ng karikitan, istilo, at klase. Matutuklasan iyan ng sinumang magbasa ng iyong mga akda.”

“Pakiusap, huwag mo akong pamulahin,” sabi ko. “Lalo na’t sa telepono ay hindi mo iyon kailanman mapapansin. At kailan mo ba talaga gustong pumunta ako?”

“Kahit kailan mo gusto. Hindi na kailangan ng appointment. Kikitain ka nila sa loob ng isang café sa Champs-Élysées. Maaari kang umorder ng kahit anong gusto mong inumin.”

“Mag-aayos ako at ipaalam ko sa iyo sa lalong madaling panahon.”

“Paalam.”

“Paalam.”

Pagkatapos ng tawag, matagal akong nag-isip.

Ngunit walang kaisipang makaaabot kailanman sa realidad na nakapaloob sa improbisasyon ng mga pambihirang babae.

Ferdinando